

iz Ankarana in omenjenega društva in že več kot 30 let se hodi po njej. Ker planinci iz Kopra organizirajo pohod vsako leto dvakrat, se jim pridružimo tudi planinci HPD Klikun iz Platernice ter HPD Željezničar iz Zagreba s svojim pobudnikom, avtorjem tega članka. Čeprav so bile med domovinsko vojno težave, so planinci iz Hrvaške na teh pohodih sodelovali. To je preraslo v tradicijo. Letošnji občni zbor je bil zelo kakovosten in pester. Po sklepu je bil skupni pogovor. Gosti iz Zagreba, Zdenčine, Horvata in Klinče Sela so prenočili na Tumovi koči na Slavniku. Sprejel nas je oskrbniški zakonski par. V Kopru je bilo zelo prijetno, toda na Slavniku je bilo še prijetneje (mir, tišina, zvezdno nebo s polnim mesecem in čistim planinskim zrakom). Naslednji dan smo zapustili Slovenijo in se napotili prek Buzeta na Čičarijo do Račje vasi, proti Poklonu, ki je bil v gosti megli. Nadaljevali smo pot prek Gorskega Kotarja do Ogulina in obiskali Milana Brataniča; za nam je pripravil ribe in istrsko vino. V Zagreb smo se vrnili polni lepih vtisov o Sloveniji, Istri in Gorskem Kotarju. Hvala vsem, posebno OPD Koper in HŽ Zagreb, za uspešen pohod.

Josip Sakoman

Tek na Šenturško goro

PD Komenda organizira 16. 5. 2004 ob 7. uri tek na Šenturško Goro - 12 ur Šenturške Gore. Proga je dolga 12 km in ima 350 m višinske razlike. Tekmovanje bomo izvedli v okviru občinskega praznika in memoriala Milana Šinkovca. Vabljeni!

Organizatorji

Oglas

Zaradi vezave Planinskega vestnika iščem in odkupim manjkajoči številki 12/1996 in 9/1999. Hvala! Vojko Čeligoj, Ilirska Bistrica

Damjan Goričan - 75-letnik

V lepem pomladnem mesecu maju leta 1929 je pogledal v svet Damjan Goričan. Človek, ki je danes v Trbovljah sicer najbolj znan kot velik poznavalec gob, cenjen tudi v krogu ljubiteljev tovrstne rekreacije, pri članih PD Kum in planincih na splošno pa velja za osebnost, ki je s svojim delom pokazala, kaj zmore človek, privržen planinstvu, narediti v svojem življenju. Damjanovo življenje je bilo (in je še) vpeto med poklicno dejavnost ter planinstvo in smučanje na drugi strani. Kombinacija obeh dejavnosti se je pokazala leta 1954, ko je s skupino mladih somišljenikov na Kumu postavil smučarsko vlečnico, prvo v Zasavju in tretjo v Sloveniji. Vlečnica je delovala do leta 1957, ko so jo morali opustiti zaradi motenj, ki naj bi jih povzročala nastajajočemu antenskemu stolpu RTV. Po konstruktorju se je popularno imenovala Damjanka. Leta 1956 je bil izvoljen za predsednika PD Kum in to delo mu je zapolnilo dobršen del življenja. V društvo je vnesel nov polet in s svojim delom dajal zgled njegovim članom. Dokončati so morali kočo in jo tudi opremiti. Težave so se porajale vsepovsod, naj je šlo za dovozno cesto (kolovoz), gradbeni in instalcijski material, pomanjkanje delavcev ali probleme pri preostalih društvenih dejavnostih. S pridnostjo in organizacijskimi sposobnostmi pa mu je do leta 1963, ko je odložil predsedniško delo, uspelo postaviti čvrsto društveno jedro za prihodnje delo. Pozneje je deloval v nadzornem odboru, raznih oddelkih in v častnem razsodišču. Sedanjí upokojenec je bil svoje čase tudi prizadeven gospodarstvenik. V »svinčenih« časih je bil dolgoletni direktor trboveljske Mehanike. Pod njegovim vodstvom je podjetje doživljalo zlate čase in se s svojim programom uveljavilo tudi na tujem. Na žalost pa so njegovi nasledniki v »svetlem« kapitalizmu podjetje popeljali v neslaven propad. Damjan je danes »svobodni« plani-

nec. Njegova pota so usmerjena predvsem v bližnje zasavske hribe, največ na Mrzlico in Kum. Poleti in jeseni mu dneve popestrijo gozdovi, polni gob. Te so ga popolnoma prevzele, dolga leta jih že preučuje in nas o njih tudi poučuje. Sam je posnel in izdal že veliko barvnih posnetkov na videokasetah.

Dragi Damjan, želimo ti še veliko zdravih let, čvrst korak in veselje med planinci in gobarji. Da ne pozabim: kadar nas boš povabil na 'specifikum' in gobjo-fižolovo solato, bomo radi prišli!

Janez Brinar

»Na podolju gore svit« Franc Ceklin

(1. 10. 1911-20. 2. 2004)

Bohinj se je tistega februarskega dne, ko smo se sorodniki, prijatelji in znanci poslavljali od Franca Ceklina, odel v pražnje. S snegom zasuta, ozaljšana pokrajina je učinkovala dostojanstveno, kot se za sloves temperamentnega scenarista planinsko-turističnih propagandnih filmov spodobi. Morda si je natančni in vse predvidevajoči Franc »tam zgoraj« celo izprosil priložnostno sceno za svoj odhod?

Bohinjski svet se je vanj zarezal zarana. Francu je domače okolje podarilo uporen značaj, previ-

dnost in sprejemljivost za lepote, ki jih je tam obilo. To je bila popotnica, s katero je laže ključeval življenjskim tegobam. Te mu niso prizanašale. Usoda ga je že v zibelki oropala za topel dom in družinsko življenje. Komaj se je mladenič izučil čevljarskega poklica in odslužil vojaško obveznost, že se je spopadel z nadlogami gospodarske krize. Ob požiranju domače in svetovne literature je postajal vse bolj načitan. Zagrabil ga je vojni vrtnec. Na strani odpora je s tiskano slovensko besedo z ilegalnimi partizanskimi tehnikami pomagal širiti upanje, da bo naš narod obstal. Kot bakla upora je izpod njegovih rok zasijala jubilejna izdaja Prešernove Zdravljice, ki jo je s tovariši natisnil v ilegalni tiskarni v Davči. Osvoboditev domovine je sprejel kot veliko priliko: dobil je zaposlitev v upravni službi v Postojni (leta 1949) in nato v Tolminu (leta 1951); sledili so ustvarjanje družine, šolanje abrahamovca ob delu do končane prve stopnje fakultete (leta 1964), na koncu pa še poseben izziv – delo v gospodarstvu, dokler se ni leta 1971 kot večletni direktor gostinskega podjetja upokojil.

Spoštovani Franc! Ljubezen do gora je bila vraščena v tvojo družino. Tvoji prvi predvojni obiski bohinjskih gora z bratrancem Martinom so prerasli v resne plezalske dosežke in končno tudi v prvenstvene smeri v Toscu, Debelem vrhu in Tičaricah. Gora si se oklepal tudi med vojno. Starejši Bohinjci se spominjajo drzne akcije, ko si s tovariši razpel trobojnico nad omotično navpičnico studorskih skal; besnim zavojevalcem v brk, domačinom v ponos in upanje na boljšo prihodnost. Zvest svojim mladostnim gornjskim idealom si bil med ustanovitelji postaje GRS v Bohinju (leta 1946), pobudnik ustanovitve AO v Postojni (leta 1949), v Tolminu pa si bil nekaj let načelnik AO in postaje GRS. V tistem obdobju si preplezal prvenstvene smeri v Kanjavcu, Vršacu in Jalovcu. Hkrati pa si se posvečal delu na propagandnem področju v

PD Tolmin. Planinci iz Posočja se spominjamo predvsem tvojih zaslug za to, da smo si po četrtsotletni italijanski zasedbi Primorske utrlji svojo, Slovensko pot prek severozahodne stene Mangarta, ki si jo ti začrtal. Na čelu vseh primorskih društev si spomeniku dr. Juliusa Kugyja uspešno izbojeval mesto, ki mu pripada, v Trenti. Prvi povojni poskus ustanovitve planinskega muzeja, ki ga planinci še danes načrtujemo, je bil v Trenti predstavljen javnosti na tvojo pobudo. Številne so bile tudi tvoje pobude na področju turizma, saj si bil vrsto let član Goriške turistične zveze in Republiške komisije za propagando v turizmu. S tem je bilo povezano tudi tvoje delo pri snovanju novih perspektiv. Ljubezen do gorske pokrajine si z izbrusenim občutkom za jezik preliel v scenarije za turistično-propagandne filme (Trenta, Trije biseri, Sretnja). Svojemu aktivnemu gornštvu, »delu v višavah«, kot si rad dejal, si se moral po letu 1954 zaradi boleznih nenadoma odreči. Izgubljeno si nadomeščal s pisanjem v dnevni tisk, v Planinski vestnik in še kam. Poglobljeno si raziskoval preteklost družin bohinjskih gorskih vodnikov, potomcev kosezov in zgodnje osvajanje Triglava. Za razpravo o zgodovini bohinjskih kosezov in svobodnikov si prejel 2. nagrado in objavo na natečaju Planinskega vestnika leta 1975. Dolgi dve desetletji si bil ves čas navzoč na področju razvoja turizma in turistične propagande. Planinska zveza, Turistična zveza in država so ti zato podelile več priznanj.

Vem, da si do zadnjega diha nosil v srcu pesem gorske pokrajine, h kateri se naposled tudi vračal. Vse, kar ti je življenje namenilo, dobrega in slabega, je bilo samo spremljevalna melodija. Zvest tej svoji pesmi gora si preminil z nedokončano knjigo v rokah, tisočdvestoletno zgodovino Triglava in okoliških pokrajin, v katero si vtikal petdeset let vztrajnih raziskav. Dajala ti je voljo do življenja; ostaja nam kot nenapisana oporoka.

Žarko Rovšček

Lojzetu Motoreju v slovo

V torek, 16. marca 2004, smo se zbrali, da bi se poslovili od človeka, ki je krajanom, pa tudi v dobro mnogim Slovencem, podaril neizmerno dosti časa, energije, vsebine, prijaznosti ter dela na številnih področjih; naj tukaj navedem le planinstvo, šport, gasilstvo, profesionalno delo na področju računovodstva in financ. Rojen je bil 28. junija 1920. V planinske vrste se je vključil takoj po vojni ter sodeloval pri obnovi Jurkove kočice in graditvi Tončkovega doma na Lisci. Kot konstruktiven član je kmalu postal ter potem dolga leta ostal član UO PD Lisca Sevnica, niz dolgih let je društvu predsedoval in je tudi danes častni predsednik društva ter blagajnik. Dosleden je bil na vseh področjih svojega dela in je vedel, da brez strokovnega znanja ne bo šlo. Njegov pomembni prispevek je oranje ledine na področju vzgoje in izobraževanja. Opravil je izpit za mladinskega vodnika ter s pridobljenim znanjem še uspešneje skrbel za to dejavnost v sevniškem planinskem društvu. Društvene delavce je znal pridobiti in radi so mu sledili. Vedno je poudarjal, da brez mladih in aktivnosti zanje ni prihodnosti in razvoja društva. Z mnogimi izvirnimi dejavnostmi je poskrbel, da so se v aktivno planinstvo vključili mladi rodovi. To je dosegel predvsem s